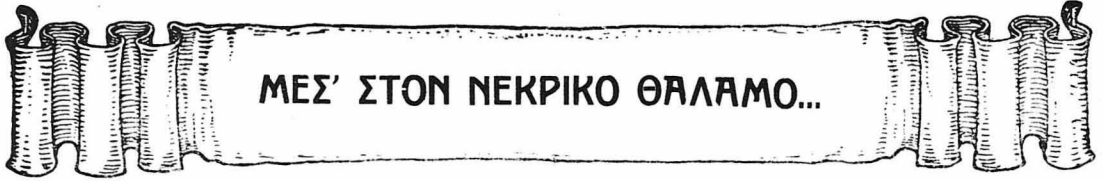


## ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

## ΤΟΥ ΔΕΟΝΤΟΣ ΔΑΦΝ



## ΜΕΣ' ΣΤΟΝ ΝΕΚΡΙΚΟ ΘΑΛΑΜΟ...

—'Ο! πού είστε ο γιατρός του φρενοκομείου, την προσέξατε εκείνη την τρελή; Προσέξατε την λαχνασμένη της άνασα και τα έντρομα μάτια της, το κορμί της τό λυγρισμένο προς το πλάι, σάν τ'ό δέντρο που τ'ό χτυπά ο άέρας; Σαράντα χρόνια τώρα είνε κλειμένη σ' αυτή την κλινική. Έδώ μέσα θά πεθάνη. Άκολουθήστε με... ίσως μπορέσετε να ίδιτε καλύτερα τ'ό τραγικό της πρόσωπο. Είνε εκείνη που ποτέ δέν κιντάζει πίσω, που ποτέ δέν γυρίζει να ίδι τι γίνεται γύρω της. Τ'ό όνομά της έχει κάτι τ'ό παλαιό και ρομαντικό: Τη λένε Λαυρεντία. Ήταν είκοσι τεσσάρων χρόνων. Οί γονείς της είχαν πεθάνει και ζούσε κοντά σέ μιá θεία της, την μαρκησία Β... μιá γρηιά φαντασμένη και άλαζονική, που την κρατούσε κλειμένη κοντά της, όταν έβγινε τ'ό τρομερό περιστατικό, που θά σας διηγηθώ.

Ο γιατρός έσώπασε λίγο και ύστερα έξακολούθησε:

—Η Λαυρεντία ήταν όμορφη και είχε άριστοκρατικό βίος. Από τόν πόνο της θείας της δέν έβγαινε, παρά μόνον για να κάνει μερικούς κροφούς περιπάτους σ' ένα παλιό και έγκαταλείμενο κήπο. Είνε αλήθεια, ότι τέσσερες—έντε φορές τόν χρόνο, τις μεγάλες γιορτές, πήγαινε ως τ'ό κοντινό χωριό, πάντοτε όμως συνοδευόμενη από τη θεία της. Ή γρηιά μαρκησία—που ήταν κι' αυτή όμορφη στη νεότητά της—φορωμένη με περιδέρια, βραχιόλια και δαχτυλίδια, έταυρε μαζί της τη Λαυρεντία σ' ένα μικρό άμαξάκι, που τότε σερνε ένα άλογο, και πήγαιναν στην εκκλησία. Έκει έμειναν πάντοτε ως τ'ό τέλος της λειτουργίας, άκούοντας ένα ξεκουρισμένο όρόνιο, που τότε άξε ένας γέρος παπάς.

Υστερα έκαναν ένα μικρό γύρο στο χωριό, ή μαρκησία κοιβέντιζε με μερικούς γνώοιμους της και τ' απόγευμα έγφηναν πάλι στις ψηλές και άδειανές κάμαρες με τούς σκοτεινούς και μελαγχολικούς τοίχους τού πάγου.

Η γρηιά θά ζούσε κι' εκατό χρόνια ίσως. Στην οικογένειά της, ή μαρκησία ήταν σάν μιá παράδοσις. Όταν όμως θά πέθανε ή θεία της, τι θά γινόταν ή Λαυρεντία, χωρίς τα νεύατά της, χωρίς την όμορφιά της, που θά σείναν έντομαξάκι;

Η θεία της είχε έγγόνια, τ'ά όποια θά την κληρονομούσαν, μολονότι τώρα ή άγάπη της νοιαζάις και ή τοιχογονιά της την έκαναν να μιν τ'ά θέλη κοντά της...

Η Λαυρεντία ήταν μιá κοπέλα ρομαντική. Διάβαζε, σημείωνε τις σκέψεις και τ'ά αισθήματά της, σ' ένα τετράδιο, έρέμβανε... Σκεφθήτε τώρα τόν πόνο, όπου ζούσε φιλικωμένη, μακριά άπ' την πολιτεία, σκεφθήτε τούς πόθους και τ'ά όνειρα, που έδασάνιναν την παθενική ψυχή της νέας αυτής και θά καταλάδετε καλά τ'ό χαρακτήρα της.

Η θεία της, έξακολούθησε ο γιατρός, πέθανε ύστερα από μερικά χρόνια. Ήταν ογδόντα χρόνων. Πέθανε, όχι από φυσικό θάνατο, άλλ' από κάποιο άποροτο περιστατικό. Μιá πρόστυχη ίππετρότιά της—ή μόνη που είχε κατορθώσει να κρατήσει κοντά της—της μίλησε μιá μέρα άσχημα. Η γρηιά μαρκησία, έβαλλη από τόν θυμό, άρπάξε ένα φλιτζάνι για να της τ'ό πετάξει σ'ά μούτρα. Άλλά, με την κίνηση που έκανε, μπλέχτηκε τ'ό πόδι της στη φούστα της, παρατάθηκε, έπεσε και χτύπησε στο μέτωπο. Τ'ό χτύπημα ήταν θανάσιμο κι' έμεινε στόν τόπο!

Ειθύς μετά τ'ό θάνατό της έγχειράσθηκε ν' αναζητηθούν οί κληρονόμοι της, τ'ά έγγόνια της. Βοίσκοταν στην Τύνδα, όπου κάλλεργούσαν κάποιο χτίσμα, και ο συμβολαιογράφος ανέλαβε να τούς ειδοποιήση. Έντοιαμεταξύ, όστόσο, έτρεπε να ταφή ή νεκρή.

Στο βάθος τού πάρκου ύπήρχε ένα οικογενειακό νεκροτάφιο, με παλιά και χοντροκόμα δέντρα γύρω και με μιá έκκλησούλα, που ή μικρή μετρούσιντην καμπάνα της έσήμαινε μόνη της όταν φυσούσε άέρας...

Η γρηιά ήταν πειά κλειμένη στο φέρετρό της. Την είχαν σκολίσει, κατά την οηητή έπιθυμία της, με όλα τ'ά κοσμήματά της. Την άλλη μέρα τ'ό πρωί θά την έθαζαν στο νεκροτάφιο. Μόνη με την νεκρή έμεινε ή Λαυρεντία. Ή ίππετρότιά και ο γέρος κηρυκούρος κομόντουσαν.

Έθαζαν, λίγο πριν από την αυγή, στόν πόνο, τόν βυθισμένο σέ μιá άπολιτη σιωπή, άντήχησε μιá κραυγή, μιá φοβερή κραυγή τρώου; φρίκης, συμφοράς. Στο άκουσμα της ξάπνησαν ειθύς οί ίππετρέτες και έτρεξαν να ίδουν τι συνέβαινε.

Είδαν τότε κάτι τ'ό φοβερό, τ'ό τρομακτικό:

Μέσα στόν νεκρικό θάλαμο, σαμμένη προς τ'ά έμπρός, με τ'ά μαλλιά χυμένα στούς ώμους της, με τ'ά μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες, ή Λαυρεντία, ανάμεσα στις νεκρικές λαμπάδες και τ'ά πατημένα λουλούδια, έσερνε με όλη της τ'ή δύναμη τ'ό φέρετρο, τ'ό τραβούσε ξοπίσω της, βογγώντας, σκούδοντας...

Οί δυό ίππετρέτες στην άρχη έμειναν κατατόλητοι, κατόπιν όμως αισθάνθηκαν μιá άπεριόρατη φρίκη και άρχισαν να στασιροποιούνται. Τέλος, ο κηρυκούρος πήρε θάρρος και έπλησίασε. Και τότε είδε κάτι που τ'ό φάνηκε άπίστευτο:

Η φούστα της Λαυρεντίας είχε πιαστεί στό φέρετρο και γι' αυτό ή άτυχη νέα προστάθηκε να έλενθερωθή, σέφοντας τ'ό κοντά της...

Τι είχε λοιπόν συμβεί;

Κάτι κατατόλητικό, όταν σκεφθή κανείς, ότι τ'ό έκανε αυτό ένας άνθρώπος σάν την Λαυρεντία, άλλα και όχι έντελώς άνεγύητο, όταν λάθη κανείς υπ' όψη του τις σκέψεις και τ'ά αισθήματα, που την ώδήγησαν στην πράξη αυτή. Άλλ' άκούστε καλύτερα:

\*\*\*

Και ο γιατρός, με μιá φωνή που έτρεμε από την σημαίνια, άποτελείωσε την τρομακτική διήγηση του:

—Η Λαυρεντία, μόλις πέθανε ή θεία της, κατελήφθη από έναν αιφνίδιο πανικό. Σκεφθήτε ότι οί κληρονόμοι θά την έδιωχναν άπ' τ'ό σπίτι. Θάμεινε στούς δρόμους μόνη, άπροστάτευτη. Και μετά την σκαβιά, την κλεισούρα και την ταπεινότητα που είχε ύπαστει, χρόνια ολόκληρη, κοντά στη θεία της, θά υπέφερε τώρα την φτώχεια, την έρημοσι, την ζητιανιά ίσως... Ή σκέψη αυτή την έγέμισσε φρίκη, μιá φρίκη που την ένέτειναν ή νύχτα και ο θάνατος, μιá φρίκη τόσο ισχυρή, που την έκανε να λημονήσει και την θρησκεία και τ'ό καθήκον και τούς κινδύνους της ζωής της.

Στη σκέψη, ότι αυτή θάμεινε φτωχή, πεταμένη στούς δρόμους, ενώ ή έγώιστριά της είχε έταυρε μαζί της, σ'ά σκόπη τ'ό τάφο, μιá ολόκληρη περιουσία κοσμημάτων, που δέ θά της χρησιμοποιαν σέ τίποτε, έγηνέσθη.

...Όλοι είχαν άποκομηθεί στόν πόνο. Σε λίγες ώρες θά ξεμείνανε. Τρεμμένη, άλλ' άποραπισμένη, ή Λαυρεντία ίπωσε τ'ό φέρετρο. Ή καρδιά της μόλις χτυπούσε. Τ'ά χέρια της αμάταναν καθώς άποσπούσε τ'ά κοσμήματα από τ'ήν νεκρή θεία της. Καρφίτσες, βραχιόλια, σκουλαρίκια, άλυσίδες διαμαντοκόλλητες, δαχτυλίδια, όλα τ'ά είχε βγάλει. Δέν έμεινε παρά μιá βέρα.

\*\*\*

Αυτή τη στιγμή κάποιο έαπλο έτρεξε δίχως άλλο, κάποια γάτα πήδηξε στην κάμαρα, ίσως και ή άκαμμία τ'όν πτώματος να δυσκόλεψε τ'ό βγάλισμα της βέρας... Κανείς δέν έξορι τι συνέβη ακριβώς. Πάντως ή Λαυρεντία κατελήφθη από έναν τρελλό τρώο, θέλησε ν' άπομακρυνθή, να φύγη. Και τότε τ'ό σκέπασμα τ'ού φέρετρου έπεσε βαρύ και μάγγωσε την άρχη της φούστας της. Ή Λαυρεντία αισθάνθηκε, ότι ήταν αιχμάλωτη της νεκρής! Και τότε στην άπόγνώσι της, στόν πανικό της, έβγαλε την τρομερή εκείνη κραυγή που ξύπνησε τούς ίππετρέτες.

Κατατρομαγμένη ή Λαυρεντία, μη τολμώντας πειά να γυρίση και να κιντάζει πίσω, νομίζοντας ότι ή νεκρή είχε ζωντανέψει, προσπαθούσε άπεγνωσμένα να ξεφύγη από τ'ό κοκαλιάρικο, λυσώδες, άδυσόπλητο χέρι της γρηιάς—έτσι ένόμιζε—που είχε αρπάξει τη φούστα της.

Εσπάραισε λοιπόν πεσιμένη στό πάτωμα, ή άτυχη νέα, ανάμεσα σ'ά πατημένα λουλούδια και σ'ό χλωμό φως τών νεκρικών κεριών. Ο τρώος της, ή άγωνία της, ή φρίκη της ήταν τόση, ώστε τ'ό βράδυ αυτό τρελάθηκε!

Και από τότε, στις αλλές της κλιλικής,



Πήγαινε εις τ'ό κοντινό χωριό, πάντα συνοδευόμενη από τη θεία της...



